

no correspon, ni pogué, a la fonètica cat. ni a la del mossàrab. Com que a les serres altes i pelades del baix Aragó hi ha moltes més ròsses i aus de presa que a les fèrtils terres valencianes, s'explica aquest castellanisme. Ja «vinya *La Buitrera*» en el *Libre de Vàlues de CastPna.* a. 1398. No caldrà detallar els altres: *La Buitrera* te. Ares, Albocàsser, Vilafranca, Almenara, Alcoi, Onil, Simat: tots ells ordònims (xxviii, 78.9, 91.7; xxix, 47.25; xxx, 7.8; xxxiv), a la r. d'Ibi (xxxv, 176.26; GGRV II, 17).

El Buitre 973 alt. a *Tírig* i *La Torre d. l. Maçanes* (xxviii, 95.22; xxxv, 5.22).

BUIXALLEU

Gran i antic mas, en una collada i arran del cim d'un turó a 1. k. de l'església de Sant Feliu i cases veïnes, que dona nom a aquesta parròquia i municipi de *Sant Feliu de Buixalleu*.

PRON. MOD. 1920 *sam fəliu* o s. f. de *bušələy* (determ. sovint omès) (a Sta. Coloma, Sant Hilari i en el poble mateix). El nom del mas: *ə bušələy* («--- passareu per Buixalleu i ---»), 1929, 1930 (allí, a Joanet etc.); St. Feliu o S. F. de *bušələy*, 1931, a Hostalric i a les cases Ramones (1929).

DOC. ANT. 1019: *Sti. Felicis de Borseleu* (MarcaH. 1018); 1019: *Sti. Felicis de Bursoleu* (Monsalv. xvii, 52); 1090: S. F. de *Bursoleu* (Villanueva, *Vi. Lit.* xii, 315); 1185: S. F. de *Bursaleu* (Kehr, *Papsturk.* 5.5); 1319, resumint: «Grau de Montesarco pel delme de la parr. de *Buxalleu*» (BABL iv, 474); 1362: Par. S. F. de *Bursaleui* (Alsius, p. 111).

ETIM. La -r- constant de les mencions antigues i el fet de trobar-se dalt d'un turó (sens dubte amb antic castell) indiquen que es tracta (tal com en *Buscastell*, infra) d'un compost del germ. BURG 'fort, poble fortificat'; però aquí compost amb un NP, sens dubte germànic com BURG. L'únic dubte és de quin NP concret es tracta.

De tota manera ha de ser un nom en -LEUB; més aviat que de -LEIK en genitiu, car partint de -LEICI hi hauria formes en -z o en -ð en les mencions antigues, i ja en tenim quatre en -u en els Ss. xi-xii època en què encara no s'havia consumat en català el canvi de -z > y. Quant al primer component, podem pensar en *Sigileub* (del qual Först. dona un testimoni, col. 318), o en *Sekliub*, també documentat per Först. (col. 1019). Ens decidim per l'únic que ens consta documentat en fonts catalanes i hispàniques, el tipus SWINØ(T)LEUB, que Först. ja troba, com a fem., en una font germànica dels anys 666 (col. 1385); M-Lübke documenta *Sindleuba* a Portugal (*Altportug.* PNN I, 68), i a Catalunya consta com *Sendeleva* a. 947 (Mas, *N. H. Bi. Bna.* iv, 35) i ja sinopat, *Stnleva* l'any 946 (Mas iv, 35). Altres NPP catalans en -LEUB, en Aebischer, *Onom.*, § 31.

Es tracta, doncs, de BURG SINDLEUBS 'castell de Sindileub', evolucionat en *Burseley* (com mostren la major part de les mencions medievals) o concurrentment

Burksaleu > *Buks*-. La š moderna pot resultar directament de l'evolució fonètica del grup complex *rks*, o ajudada per la influència dels incomptables NLL en bux- (*Boixeda*, *Boixar* etc.); o majorment, sumant-se les dues accions, i propagant-se la palatalitat ¹ a la l.

¹ Quant al cognom *Boixareu*, *Buix*- que el DAG troba a la SdUrg., i *AlcM* a dos altres pobles del NO. i a Bna., tendiríem a creure que sigui nom immigrant de França (< prov. -eu, fr. -eau, com *Pacareu*, *Moreu*, *Joaneu*); concebible, en efecte, per més que aquest no em consti com a francès (hi ha *Boucher*, i prov. *boucareu* però com apeH. i no cognom); majorment puix que a la Pobla de Segur el veig en la forma *Boixereu* (1962, de la qual l'altra seria normal dissimilació). *AlcM* suggereix que sigui variant de *Buixalleu*; i també és concebible, suposant que hi hagués una metàtesi de *BURGSE(N)LEUB en *Bulšeleu* etc., però complicat, i més rebuscat.

BUIXARRONS

Terme Palmar (xxxii, 86, § 3) i *El Buixerot* te. Dénia (xxxiii, 79.10) no explicant-se bé com a derivats de *boix*, es pot creure que vinguin d'algun NP aràbic en (A)bu-, potser *Bu-šerrâr* (GAlg., 59b) i variant *Bu-šerrâ* (ib.), perquè šarr és arrel aràbiga coneguda i n'ha donat altres encara, com *Šerâr* a Algèria i a Àràbia (Hess, 32); també es podria pensar en *šerrâd(a)* ibid. (cf. E.T.C. I, 128, 141).

BUIXASSE

Camps i petit estany te. Unarre (xx, 184, 187), la terminació pre-catalana i el tipus formatiu dissuadeixen de veure-hi un derivat de *boix*. Potser bc. *busti-aitzin*: *busti* 'humitat' (molt productiu en compostos patronímics, com *Bustilegor*, *Bustindui* etc. i altres (dicc. Azkue, § 3) + *aitzin* «parte anterior» (Mitxelena, *Apell.*, § 22); passant de 'humitat' a 'aiguamoll', significaria '(camps) davant l'aiguamoll', ço que respondria bé a la situació.

Buixcarró, -carronet, V. *Biscarri*
Buixerques (Assafó), V. *Beselga* *Buixillar* (Alcúdia), V. *Cibollar* *Bujaron*, V. *Butxafaró*, s. v. *Borges*

BUJONS

Veïnat te. St. Sadurn d'Osormort, a la dr. de la Riera Major (Guilleries), al voltant del molí del mateix nom, en el punt en què el vell camí deixa la vall per pujar cap a Collsesplanes; pron. *bužõns*, allí mateix 1932 etc. (és errònia la grafia *Boixons* de la guia i mapes). Potser fóra més correcte grafiar *Bojons*, que consta com a cognom de Bna. a 1432 (BABL x, 23), i d'una casa patrícia barcelonina a. 1784 (Maldà, *Caiaix de Sastre* I, 133, i vol. vi).